

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

[www.afgazad.com](http://www.afgazad.com)

[afgazad@gmail.com](mailto:afgazad@gmail.com)

Political

سیاسی

منبع: گریزون  
نویسنده: دنی شاو  
برگردان: جنوب جهانی  
فرستنده: عثمان حیدری  
۰۴ جنوری ۲۰۲۵

## آیا انقلاب کوبا طوفان ۲۰۲۵ را تاب خواهد آورد؟



دنی شاو از سال ۱۹۹۵ به کوبا سفر می کند و از انقلاب سوسیالیستی این کشور حمایت کرده است. او که به اطلاعات رسمی و تورهای هدایت شده برای چپ‌گرایان بین‌المللی قانع نبود، پروژه‌ای را آغاز کرد تا طی دهه‌ها، به صورت میدانی و از نزدیک شرایط این کشور را بررسی کند. شاو با تسلط بر زبان اسپانیایی کوبائی، از مسیرهای متداول خارج شده و به طور مستقل شرایط کشور را ارزیابی کرده است. او با بررسی دیدگاه‌های حاشیه‌نشین‌ترین اقشار هاوانا، واکنش‌های آنها را به تحریم یک‌جانبه آمریکا و انزوای کوبا تحلیل می‌کند.

\*\*\*\*\*

در تاریخ ۱ جنوری، کوبا رسماً به گروه بین‌المللی موسوم به بریکس به‌عنوان یکی از ۱۳ کشور "شرکای دولتی" پیوست. این تاریخ که با شصت و ششمین سالگرد پیروزی انقلاب این کشور همزمان شده است، می‌تواند نقطه عطفی برای این دولت سوسیالیستی تحت فشار باشد. اما اگر رهبران کشور تغییرات ستراتیژیک مالی در برابر تحریم خفه‌کننده آمریکا اتخاذ نکنند، احتمال فروپاشی دولت و از بین رفتن بیش از نیمی از پیشرفت اجتماعی انقلابی را نمی‌توان نادیده گرفت.

## "حمله با شیرینی"

در طول سال‌ها تحقیق میدانی در کوبا، معدود افرادی همانند "سومی"، بوکسور، نماد انقلاب و تناقضات آن بودند. این مرد ۶ فوت و ۲ اینچی، در ۶۰ سالگی هنوز می‌تواند ۳۹ ساله به نظر برسد. سومی که به‌خاطر مشت‌های بلند و محکم خود شهرت داشت، اکنون کهنه‌بوکسوری است که دو دهه به‌عنوان مدیر یک دبیرستان فعالیت کرده است.

خسوس میگل رودریگز مورو که با نام مستعار سومی شناخته می‌شود، عضو متعهد حزب کمونیست کوبا است و در آرویا نارانخو، یکی از مناطق اطراف هاوانا، زندگی می‌کند. این ورزشکار بازنشسته همچون سایر کوبایی‌ها زندگی ساده‌ای دارد. در بازدیدی اخیر، تخت کوچک و فرسوده‌ای زیر پایش بود. قفسه کتاب‌هایش که در حال فروپاشی بود، مملو از کتاب‌ها و دفترچه‌های یادداشت بود. اتاقش که در شب به سالون نشیمن تبدیل می‌شد، با تلویزیون کوچکی از دهه ۱۹۸۰ و یک رادیوی ترانزیستوری تزئین شده بود که یادآور فلم‌های جنگ ویتنام است.

شب‌ها، وقتی گرسنگی بیدار می‌شد و پروتئینی در دسترس نبود، سومی دو تکه کیک ارزان‌قیمت را درون یک قرص نان خالی می‌گذاشت و به‌سرعت می‌خورد، درحالی‌که به شاگردان بوکس خود چشمک می‌زد: "سابروسو، سابروسو!"



نویسنده دنی شاو (L) با بوکسور و انقلابی کوبایی سومی (راست) در سال ۲۰۱۴

### نسل‌های متفاوت، تجربیات متفاوت

انقلاب کوبا زمانی تضمین می‌کرد که هر شهروند از حق مراقبت‌های بهداشتی، آموزش و حقوق اجتماعی و اقتصادی برخوردار باشد. در مورد سومی، این تغییر را می‌توان در تفاوت بین نسل‌ها مشاهده کرد. نسل والدین سومی انقلاب را رقم زدند. نسل او از دگرگونی اجتماعی بهره‌مند شدند و آن را تقویت کردند. اما نسل فرزندان او که در دهه ۱۹۹۰ بزرگ شدند، تجربه متفاوتی داشتند. به‌گفته یک مادر و فعال کمونیست در ماریاناو: "نسل جدید تنها دوران فداکاری پشت فداکاری را دیده‌اند. آنها نه مبارزه علیه باتیستا را به یاد دارند و نه اولین دهه انقلاب با آن بحث‌ها و آزمایش‌های شگفت‌انگیز. تنها چیزی که می‌دانند ریاضت است."

## فروپاشی اقتصادی و صنعت شکر

فروپاشی اقتصاد کوبا در سراسر کشور احساس می‌شود، اما شاید در هیچ‌کجا مانند صنعت حیاتی شکر ملموس نباشد. کوبا تحت رهبری کاسترو بین سال‌های ۱۹۶۹ تا ۱۹۷۰ به اوج تولید ۸.۵ میلیون تن شکر رسید. اما پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در دهه ۹۰، تولید شکر به نصف کاهش یافت و همچنان در حال افت بود.

در سال ۲۰۱۹، کوبا موفق به تولید ۱.۳ میلیون تن شکر شد، اما این رقم در سال ۲۰۲۳ به ۳۵۰,۰۰۰ تن کاهش یافت؛ برای اولین بار از دهه ۱۸۰۰، تولید داخلی شکر برای مصرف داخلی کافی نبود. همان‌طور که اقتصاددان خوان ترپانا توضیح می‌دهد: "برای بیش از ۱۵۰ سال، صنعت نیشکر هم منبع اصلی درآمد صادراتی بود و هم موتور محرکه بقیه اقتصاد. این چیزی است که ما از دست داده‌ایم."

صنعت گردشگری که در سال ۱۹۹۷ جای شکر را به‌عنوان صنعت اصلی کوبا گرفت، در همان بازه زمانی اخیر تقریباً نابود شده است. پس از شیوع کووید، تعداد بازدیدکنندگان جزیره از بیش از ۴ میلیون نفر در سال به تنها ۳۵۶,۵۰۰ نفر در سال ۲۰۲۱ کاهش یافت.

اکنون کوبا نه درآمد خارجی کافی دارد و نه اقتصادی خودکفا که بتواند مردم خود را تغذیه کند. این کشور از سال ۱۹۹۰ در آستانه فاجعه قرار داشته است و همه‌گیری کرونا وضعیت را بدتر کرده است. خاموشی‌های مکرر، کمبود گاز، و سفرهای طولانی سه‌ساعته یا بیشتر در هاوانا با وسایل حمل‌ونقل عمومی از مشکلات رایج هستند. مردم که از شش دهه و نیم جنگ سرد خسته شده‌اند، خواستار "برق و غذا" هستند. مرکز امپریالیستی مطالعات ستراتیژیک و بین‌المللی (CSIS) پیش‌بینی کرده است که این وضعیت باعث اعتراضات بیشتری خواهد شد. سهمیه‌بندی مواد غذایی به حداقل ممکن رسیده و حتی همین مقدار نیز اغلب در دسترس نیست. به گفته یکی از پزشکان و رهبران حزب کمونیست کوبا با نام مستعار اولدانیر: "ما مانند فلسطینی‌ها زندگی می‌کنیم، اما بدون بمباران. سوءتغذیه همه‌جا هست. تورم سر به فلک کشیده است. دولت نمی‌تواند حقوق ما را پرداخت کند. مرگومیر کودکان افزایش یافته است. مردم بیشتری در حال فرار هستند."

## مهاجرت گسترده

کوبا، مانند بسیاری از کشورهایی که هدف تغییر رژیم توسط امریکا قرار گرفته‌اند، در سال‌های اخیر شاهد مهاجرت گسترده بوده است. گزارش‌ها حاکی است که تقریباً نیم میلیون کوبایی – معادل ۵ درصد از جمعیت کشور – بین سال‌های ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۳ تلاش کرده‌اند به ایالات متحده مهاجرت کنند.

## پایان سهمیه‌بندی؟

پیش از بحران تشدیدشده ناشی از همه‌گیری، هر عضو خانواده در کوبا ماهانه یک "سبد اساسی" دریافت می‌کرد که شامل برنج، نخود، لوبیای سیاه، روغن پخت‌وپز، نمک، شکر، قهوه، صابون، نان، تخم‌مرغ، مرغ، تنباکو و خمیردندان بود. اما اکنون مردم از کاهش شدید این سهمیه‌ها شکایت دارند؛ برنج دیر می‌رسد و مرغ ناپدید شده و جای خود را به کنسرو گوشت داده است. اگر خانواده‌ای بخواهد میوه، سبزیجات یا چیزی بیشتر از آنچه در دفترچه سهمیه (لا لیبرتتا) آمده است تهیه کند، باید از توان مالی خود بهره ببرد. خانواده‌ها از هنر خلاقانه کشاندن همین مقدار اندک غذا برای یک ماه سخن می‌گویند. یکی از آنها توضیح داد که چگونه تخم‌های مرغ اضافی را برای شب سال نو ذخیره کردند تا بتوانند چیزی برای خوشحال کردن فرزندانشان داشته باشند.

## وضعیت بهداشت و تورم افسارگسیخته

بخش پزشکی کوبا که زمانی مایه افتخار امریکای لاتین بود، از این بحران مصون نمانده است. یک پرستار با اندوه گفت: "نمی‌توانیم نیازهای افراد مبتلا به دیابت و دیگر بیماران را تأمین کنیم." به دلیل کمبودهایی که ناشی از شدت‌گرفتن تحریم تجاری هستند، نرخ تورم کوبا به رقم سرسام‌آور ۳۹.۱ درصد رسیده است. دسترسی به دالر تنها راهی است که بسیاری از مردم می‌توانند غذا تهیه کنند. آنها می‌توانند از فروشگاه‌های خصوصی "مؤسسات خرد و کوچک" (MYPIMES) که مواد غذایی و محصولات دیگر را با قیمت‌هایی مبتنی بر دالر و یورو می‌فروشند، خرید کنند. این بدان معناست که برای خرید یک پوند مرغ در "بازار آزاد"، یک کوبائی باید تا ۲۰ درصد از حقوق ماهانه خود را خرج کند. برای دو هفته شیر، ممکن است دو هفته از حقوق خود را صرف کند. بسیاری از کهنه‌سربازان حزب کمونیست این شرایط را بدترین وضعیت اقتصادی تاکنون می‌دانند. یک رهبر محلی با ناراحتی گفت: "دارو نداریم. من دیابتی هستم. فقط داریم وزن کم می‌کنیم. به این ۲۵ پوندی که از دست داده‌ام نگاه کنید. برنامه پل‌های عشق کارلوس لازو به ما کمک می‌کند، اما کافی نیست."

## ناامیدی نسل جوان و تهدید انقلاب

با هیچ نشانه‌ای از بهبود در آینده نزدیک، بسیاری از کوبائی‌ها - به‌ویژه جوانان - به دنبال خروج از کشور هستند. در همین حال، آینده مسدودشده آنها بستر مناسبی برای تلاش بعدی برای "انقلاب رنگی" ایجاد کرده است. نسل جوان کوبائی‌ها، خلاف سومی و نسل قدیمی انقلابیون، آهنگی متفاوت می‌خوانند. سرویس‌های اطلاعاتی امریکا تمام تلاش خود را برای سوءاستفاده از نارضایتی آن دسته از جوانان کوبائی که USAID آنها را "جوانان غیر اجتماعی و به‌حاشیهرانده‌شده" در جوامع آفرو-کوبائی نامیده است، به کار گرفته‌اند. همان‌طور که مکس بلومنتال در گزارش خود برای گریزون اشاره کرده است، سرویس‌های اطلاعاتی امریکا میلیون‌ها دالر را در برنامه‌ای به سبک جنگ سرد فرهنگی برای تقویت خوانندگان رپ، هنرمندان و فعالان ضدانقلاب سرمایه‌گذاری کرده‌اند.



لویس آلمارو، دبیر کل OAS به همراه آموری پاچکو، بنیانگذار جنبش San Isidro (نفر دوم از راست) و سایر هنرمندان وابسته به گروه

اولین موج هنرمندان کوبائی که به‌عنوان ابزار سیاسی به کار گرفته شدند، از جنبش موسوم به سن ایسیدرو برخاستند. من برای اولین بار بنیان‌گذاران این جنبش، مانند آمائوری پاچکو و گروه امنی زونا فرانکا، و برخی از فعالان آینده این

مجموعه را در سال ۲۰۰۱ در جشنواره‌های شعر و موسیقی در آلامار، هاوانای شرقی ملاقات کردم. درحالی‌که این اجراکنندگان با موهای بلند و گرایش‌های آنارشوییستی ادعا می‌کردند "غیرایدئولوژیک" هستند، مشخص بود که آنها همان نوع "مخالفانی" هستند که سازمان سیا برای رهبری ضدانقلاب به دنبالشان بود. آنها بشدت مصمم به سرنگونی دولت کوبا بودند و مشتاقانه آماده همکاری با هر خارجی بودند که بتواند به آنها در سفرهای بین‌المللی و حمایت از یک انقلاب رنگی به سبک غربی در کوبا کمک کند.

در جولای ۲۰۲۱، جنبش سن ایسیدرو به نیروی محرک پشت اعتراضات بی‌سابقه‌ای در شهرهای مختلف کوبا علیه انقلاب کوبا و شرایط موجود در جزیره تبدیل شد. اگرچه این تظاهرات به سرعت پایان یافت و بدون سرکوب شدید که رسانه‌های امریکائی امیدوار بودند، به انجام رسید، اما باعث شد که پایتخت‌های غربی بار دیگر خواستار تغییر رژیم در کوبا شوند. دولت بایدن موج کوتاه اعتراضات را به‌عنوان توجیهی برای کنار گذاشتن حرکت اوباما به سمت عادی‌سازی روابط با هاوانا مطرح کرد.



تصویر: یکی از اعضای جنبش سن ایسیدرو و هنرمند رگی، ساندور پرز پیتا (معروف به راسان‌دینو)، در کنار تفنگداران بحری داخل سفارت ایالات متحده در هاوانا.

### فقری که از پیش طراحی شده است

تخریب اقتصاد کوبا را می‌توان یک موفقیت انکارناپذیر برای دهه‌ها سیاست خارجی ایالات متحده دانست. دولت‌های ترمپ و بایدن در نهایت به هدف اصلی تحریم ۱۹۶۰ – همان‌طور که پیشینیانشان، از جمله دولت اوباما، که تنها برخی از محدودیت‌های سفر را تغییر داده بود، پایبند ماندند. یک سال پس از پیروزی انقلاب، آیزنهاور محاسبه کرد: "اگر مردم کوبا گرسنه شوند، کاسترو را سرنگون خواهند کرد." چهار ماه بعد، لستر دی. مالوری، معاون دستیار وزیر امور خارجه در امور قاره آمریکا، تأکید کرد: "باید فوراً از هر وسیله ممکن برای تضعیف زندگی اقتصادی کوبا استفاده شود... تا گرسنگی، ناامیدی و سرنگونی دولت به وجود آید."

برنامه اقدام مخفیانه ایالات متحده که در سال ۱۹۶۰ تدوین شد، همچنان سیاست واشنگتن در قبال کوبا را هدایت می‌کند. طی شش دهه، ایالات متحده تلاش کرده است که حق تعیین سرنوشت کوبا را خفه کند و از بین ببرد. بیش از ۳۴۰۰ کوبائی در اثر تروریسم دولتی آمریکا از زمان انقلاب جان خود را از دست داده‌اند. سازمان‌های اطلاعاتی آمریکا ۶۳۸ تلاش شناخته‌شده برای ترور فیدل کاسترو ترتیب داده‌اند. جنگ بیولوژیک نیز اعمال شده است، از جمله آلوده کردن عمدی جمعیت خوک‌های جزیره به ویروس طاعون خوکی. محاسبه هزینه انسانی تحریم‌ها دشوارتر

است. گرسنگی و مهاجرت دو نتیجه رایج هستند. در یکسال و نیم گذشته، بیش از ۲۰۰ هزار کوبایی مجبور به ترک میهن خود شده‌اند، رقمی که حتی از مهاجرت‌های قبلی مانند مارنلی‌توس و "فایق‌سواران" در سال ۱۹۹۴ نیز بیشتر است.

هر سیاستی که امروز توسط امپراتوری قدرتمند ایالات متحده اعمال می‌شود، برای تغییر رژیم در کوبا طراحی و محاسبه شده است؛ تغییری که به معنای بازسازی کامل روابط طبقاتی است. با نادیده‌گرفتن این فشارهای خارجی، رسانه‌های اصلی تنها بر سرکوب در کوبا تمرکز می‌کنند. تهدیدات، آزار و اذیت، و کمپین‌های تروریستی پشتیبانی‌شده توسط اطلاعات امریکا موفق شده‌اند سطحی از پارانوایا را در میان رهبری کوبا ایجاد کنند که مجبور شده‌اند منابع ارزشمند خود را بر امنیت ملی متمرکز کنند. این وضعیت دفاعی دقیقاً به نفع استعمارگران احتمالی کوبا در واشنگتن و میامی عمل می‌کند.

چه به‌عنوان آخرین تلاش بایند باشد یا آغاز حمله ترمپ، نخبگان امنیت ملی ایالات متحده که از کمپین‌های نابودگرانه خود در خاورمیانه سرمست شده‌اند، همچنان خواستار سرنگونی دولت کوبا هستند. در جزیره، شایعاتی در جریان است که ایالات متحده در حال برنامه‌ریزی برای تلاش دیگری به سبک انقلاب رنگی سن ایسیدرو است، به امید تحریک سرکوب دولتی. این امر به‌طور طبیعی زمینه را برای نفوذگران همسو با ایلان ماسک و رسانه‌های شرکتی فراهم می‌کند تا کوبای "کمونیستی" را به‌عنوان نماد سرکوب جلوه دهند و توجهی برای واشنگتن فراهم کنند تا این دولت مقاوم را از میان بردارد.

### چندقطبی‌گرایی: تنها امید کوبا

رهبری کوبا که طی شش دهه مقاومت تجربه کسب کرده است، در حال جست و جوی پاسخی به جنگ ترکیبی و تأثیر آن بر روحیه مردم است. آنها مانند هر مبارزی که فراتر از وزن خود مبارزه می‌کند، به‌صورت تهاجمی و ناامیدانه پاسخ می‌دهند. اکنون مشخص شده است که تنها راه آنها برای شکستن تحریم، چندقطبی‌گرایی است.

دیدارهای متقابل شی جین‌پینگ رئیس‌جمهور چین و همتای کوبایی‌اش، عزم فزاینده کوبا را برای ایجاد شرکت‌های رقابتی به سبک چین که کمبود غذا را پایان دهند، برجسته می‌کند. کوبا سال گذشته میزبان گروه ۷۷ بود، بزرگترین سازمان بین‌المللی پس از خود سازمان ملل. ۱۳۴ کشور، یا ۸۰ درصد جمعیت جهان، در این گروه که اکنون نامش مناسب نیست، نمایندگی دارند. از هاوانا، رئیس‌گروه ۷۷، رئیس‌جمهور کوبا، میگل دیاز-کانل، اصرار داشت: "پس از این‌همه زمانی که شمال جهان را مطابق منافع خود سازمان‌دهی کرده است، اکنون نوبت جنوب است که قواعد بازی را تغییر دهد."

کوبا، همراه با ۳۴ کشور دیگر، برای عضویت در بریکس درخواست داده است. افزودن کشورهای عربستان سعودی، مصر، اتیوپی، امارات متحده عربی، ایران و ارجنتاین (با مخالفت رئیس‌جمهور جدید میله‌ای) در ابتدای ۲۰۲۴، به این معناست که اکنون کشورهای عضو بلوک بریکس ۴۲ درصد جمعیت جهان را تشکیل می‌دهند و ۲۳ درصد تولید ناخالص داخلی و ۱۸ درصد تجارت جهانی را در اختیار دارند. آینده کوبا از وال‌استریت یا واشنگتن نمی‌گذرد؛ بلکه از مسکو، بیجینگ، کاراکاس، تهران، ژوهانسبورگ و دیگر مراکز در حال ظهور چندقطبی‌گرایی عبور می‌کند.

رئیس‌جمهور دیاز-کانل برای بررسی راه‌های متقابل سودمند برای شکستن تحریم‌ها به ایران سفر کرد. معاون رئیس‌جمهور سالوادور والدس مسا نیز به افریقای جنوبی رفت تا روابط دیپلماتیک و اقتصادی را تقویت کند. در نهم مه، در هفتاد و نهمین سالگرد روز پیروزی شوروی بر فاشیسم، رئیس‌جمهور کوبا همراه با ولادیمیر پوتین در کاخ

کرملین جشن گرفت. کوبا میزبان ناوگانی از کشتی‌های جنگی روسیه در بنادر خود بود؛ تنها ۵۰۰ مایل فاصله از تحت البحری‌های هسته‌ای آمریکا که همچنان در خلیج گوانتانامو مستقر هستند.

یکی از دشمنان سرسخت کوبا، مارکو روبيو، وزیر امور خارجه کوبائی-امریکائی آینده، نسبت به تغییرات ژئوپلیتیک هشدار داده است. این سناتور نئومحافظه‌کار از فلوریدا، نگران از گرایش‌های چندقطبی لونیو ایناسیو لولا دا سیلوا، رئیس‌جمهور برزیل، و سفرهای او به بیجینگ و نقاط دیگر، در شبکه فاکس نیوز ابراز نگرانی کرد: "تا پنج سال دیگر نیازی به صحبت درباره تحریم‌ها نخواهیم داشت، زیرا کشورها در ارزهایی غیر از دالر معامله خواهند کرد و دیگر نمی‌توانیم آنها را تحریم کنیم." آیا نظریه "ناتوانی در تحریم" که توسط گلوبال تایمز چین مطرح شده، می‌تواند باعث تسکین مردم کوبا شود، یا برای این تحول دیر شده است؟

در تئوری، کوبا نباید دیگر یک دولت منزوی باشد که به‌تنهائی عمل می‌کند. اما چرا این موضوع به بهبود شرایط مردم کوبا منجر نشده است؟

متأسفانه برای کوبائی‌ها، هنوز نمی‌توان با چندقطبی‌گرایی شکم کودکان را سیر کرد یا ماشین‌ها را سوخت‌گیری کرد. سرمایه‌داری خواستار نتایج فوری است. و جوانان کوبائی بخوبی می‌دانند که زندگی در میامی بسیار بهتر از هاواناست. آتیلیو بورون، جامعه‌شناس ارجنتائینی، با تحلیل تأثیر تحریم‌های غرب بر کشورهای امریکای جنوبی و کارائیب، توضیح داده است که گرسنگی خطرناک‌تر از هر سیستم تسلیحاتی است که واشنگتن می‌تواند مستقر کند. یک محاصره کامل باعث گرسنگی شدید و ناامیدی در میان بیش از ۱۱ میلیون نفر جمعیت کوبا شده است. حامیان کوبا و رهبران دنیای چندقطبی باید پرسند: در برابر قدرتمندترین امپراتوری تاریخ، انقلاب کوبا چقدر دیگر می‌تواند دوام بیاورد؟

### مراحل پایانی نبرد کوبا برای بقاء

دو رویارویی مهم در جنوری در کارائیب شکل می‌گیرد. در اول جنوری ۲۰۲۵، در شصت‌وششمین سالگرد انقلاب، کوبا به‌طور رسمی عضو بریکس می‌شود. در ۲۰ جنوری، دونالد ترمپ و کابینه‌ای از میلیاردرها قدرت را در ایالات متحده به دست خواهند گرفت. ترمپ در دوران ریاست‌جمهوری خود در سال ۲۰۱۶، ۲۴۳ اقدام قهری دیگر علیه کوبا اعمال کرد. دولت بایدن نیز حلقه محاصره را بر کوبا تنگ‌تر کرد. آمریکا همچنان نیکلاس مادورو، نزدیک‌ترین متحد کوبا، را به‌عنوان رئیس‌جمهور ونزوئلا به رسمیت نمی‌شناسد و به‌جای آن، ادموندو گونزالز، نامزد اپوزیسیون راست‌گرا، را رهبر این کشور معرفی کرده است. این امر زمینه را برای برخوردی در روز تحلیف در کاراکاس در ۱۰ جنوری ۲۰۲۵ فراهم می‌کند، که ایالات متحده قصد دارد از آن بهره‌برداری کند.

در دسمبر امسال، وزارت دفاع آمریکا توافقنامه‌ای با ترینیداد و توباگو امضاء کرد که به آنها اجازه می‌دهد "در صورت بروز درگیری در ونزوئلا"، نیروهای را به این کشور اعزام کنند. همچنین انتظار می‌رود در ماه‌های آغازین دور دوم ریاست‌جمهوری ترمپ، تلاش دیگری برای انقلاب رنگی به سبک سن ایسیدرو علیه کوبا صورت گیرد.

فیدل کاسترو بر اهمیت نبرد ایدئولوژیک و رویارویی برای تسخیر قلب و روح مردم تأکید داشت. در شصت‌وششمین سالگرد انقلاب کوبا، بسیاری از مردم هاوانا احساس می‌کنند که گردشگران چپ‌گرای غربی و فعالان همبستگی بیش از حد واقعیت آنها را رمانتیزه کرده‌اند. باید تغییری صورت گیرد. یا ملت‌های گسترش‌یافته بریکس، کوبا را در گسترش اقتصادی، سیاسی و دیپلماتیک چندقطبی خود ادغام می‌کنند یا لاشخورها کوبا را از پا درخواهند آورد. هیچ راه میانه‌ای وجود ندارد.

### مبارزه کوبا برای بقاء شبیه دوران حرفه‌ای محمد علی

در سه دهه نخست، انقلاب جوان، تیز، جسور و شکست‌ناپذیر بود. نسل‌های گذشته کوبانی‌ها برای آنگولا و سوریه جنگیدند، در کنار گرانادا و ساندینیست‌ها ایستادند، و قهرمانان انقلاب را تحسین و تقلید کردند. اما این نسل با گرسنگی، ناامیدی و انزوا مواجه است و دولت نیز در برابر واقعیت‌های عینی شکست خورده است. با فروپاشی قطب ضدسرمایه‌داری در دوران جنگ سرد، کوبا تنها مانده تا به‌تنهایی مبارزه کند.

چندقطبی‌گرایی ممکن است در حال افزایش باشد، اما همان‌طور که نسل‌کشی تحت حمایت غرب در غزه و شکست‌های محور مقاومت نشان می‌دهد، هژمونی ایالات متحده همچنان مقاوم باقی مانده است. مانند راندهای پایانی محمد علی، کوبا نیز، خسته و آسیب‌پذیر، به‌طور معجزه‌آسا به مبارزه ادامه می‌دهد و در عین حال بهای سنگینی می‌پردازد. خلاف یک مبارز حرفه‌ای، بازماندگان خوزه مارتی و فیدل کاسترو گزینه‌ای برای تسلیم یا بازنشستگی ندارند.

۰۳ جنوری ۲۰۲۵